



Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDU PRO VEŘEJNOU SLUŽBU
(druhý senát)
10. listopadu 2011

Věc F-18/09

Mohamed Merhzaoui
v.
Rada Evropské unie

„Veřejná služba — Úředníci — Povýšení — Zařazení do platové třídy — Místní zaměstnanci jmenovaní úředníky — Článek 10 přílohy XIII služebního řádu — Článek 3 přílohy pracovního řádu ostatních zaměstnanců — Povyšovací řízení 2008 — Srovnávací přezkum zásluh mezi úředníky zařazenými do skupiny AST — Postup založený na hodnotících zprávách 2005/2006 — Kritérium úrovně zastávané odpovědnosti“

Předmět: Žaloba podaná na základě článků 236 ES a 152 AE, kterou se M. Merhzaoui v podstatě domáhá zrušení rozhodnutí Rady o přidělení žalobce do skupiny AST 1–7 a o jeho nepovýšení do platové třídy AST 2 v povyšovacím řízení 2008.

Rozhodnutí: Žaloba se zamítá. Žalobce ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vzniklé Radě.

Shrnutí

- Úředníci — Pracovní řád ostatních zaměstnanců — Místní zaměstnanci — Použitelnost přílohy XIII služebního řádu
(Služební řád, příloha XIII, čl. 10 odst. 3; pracovní řád ostatních zaměstnanců, příloha, čl. 1 odst. 1; nařízení Rady č. 723/2004)*
- Řízení — Předložení nových žalobních důvodů v průběhu řízení — Podmínky — Nová skutečnost — Pojem
(Jednací řád Soudu pro veřejnou službu, čl. 43 odst. 1)*
- Úředníci — Žaloba — Žalobní důvody — Nedostatečné odůvodnění — Určení bez návrhu*
- Úředníci — Povýšení — Srovnávací přezkum zásluh — Posuzovací pravomoc administrativy — Skutečnosti, které mohou být zohledněny — Úroveň zastávané odpovědnosti
(Služební řád úředníků, článek 45)*
- Úředníci — Akty administrativy — Presumpce platnosti — Zpochybnění — Důkazní břemeno*
- Úředníci — Žaloba — Právní zájem na podání žaloby — Nezbytnost osobních důvodů*

7. *Úředníci — Povýšení — Srovnávací přezkum zásluh — Posuzovací pravomoc administrativy — Skutečnosti, které mohou být zohledněny (Služební řád úředníků, článek 43)*

8. *Úředníci — Povýšení — Stížnost nepovýšeného uchazeče — Zamítavé rozhodnutí — Povinnost uvést odůvodnění — Dosah (Služební řád úředníků, články 25 a 45)*

1. Článek 10 odst. 3 přílohy XIII služebního řádu se použije na místní zaměstnance, neboť podle čl. 1 odst. 1 přílohy pracovního řádu ostatních zaměstnanců se ustanovení přílohy XIII služebního řádu použijí obdobně na ostatní zaměstnance, kteří jsou ke dni 30. dubna 2004 v pracovním poměru, a to včetně místních zaměstnanců.

(viz bod 35)

2. Článek 43 odst. 1 jednacího řádu Soudu pro veřejnou službu zakazuje předkládat nové důvody po první výměně spisů, ledaže by se zakládaly na okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. V této souvislosti nelze pokládat rozsudek unijního soudu, který v době podání žaloby žalobcem ještě nebyl vyhlášen, který však pouze poukazuje na předchozí právní stav, za novou okolnost.

(viz bod 36)

Odkazy:

Soud prvního stupně: 20. května 2003, Diehl-Leistner v. Komise, T-80/01, bod 38

3. Nedostatek odůvodnění představuje důvod týkající se nepominutelných podmínek řízení, který musí být v každém případě přezkoumán bez návrhu unijním soudem. Výtka vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění proto nemůže být nepřipustná z důvodu, že v žalobě není dostatečně rozvinutá.

(viz bod 47)

Odkazy:

Soudní dvůr: 20. února 1997, Komise v. Daffix, C-166/95 P, bod 24

Soud prvního stupně: 3. října 2006, Nijs v. Účetní dvůr, T-171/05, bod 31

4. Výraz „případně“ uvedený v článku 45 služebního řádu znamená, že jelikož se v zásadě má za to, že zaměstnanci stejné platové třídy mají rovnocennou služební odpovědnost, pak pokud tomu tak v konkrétním případě není, musí být k této okolnosti přihlédnuto při povyšování, a administrativa má tudíž při provádění srovnávacího přezkumu zásluh úředníků, kteří mohou být povýšeni, povinnost zohlednit úroveň zastávané odpovědnosti úředníka, který může být povýšen, pokud tato odpovědnost přesahuje odpovědnost, která obvykle přináleží úředníkovi zařazenému do jeho platové třídy.

(viz bod 59)

5. Jednak pro správní akt platí domněnka legality, jednak má důkazní břemeno v zásadě ten, kdo něco tvrdí, takže žalobce musí uvést přinejmenším dostatečně přesné, objektivní a shodující se indicie, které jsou s to doložit pravdivost nebo pravděpodobnost skutečností na podporu jeho tvrzení. Úředník, který nedisponuje důkazem, nebo alespoň souborem nepřímých důkazů, musí uznat domněnku legality spjatou s rozhodnutími přijatými v oblasti povýšení, a nemůže od Soudu pro veřejnou službu

vyžadovat, aby se sám obeznámil se všemi hodnotícími zprávami jiných uchazečů o povýšení a aby přezkoumával úroveň odpovědnosti zastávané uchazeči o povýšení s cílem určit, zda se orgán oprávněný ke jmenování dopustil zjevně nesprávného posouzení, když rozhodl o jeho nepovýšení.

(viz bod 61)

Odkazy:

Soud pro veřejnou službu: 4. února 2010, Wiame v. Komise, F-15/08, bod 21

6. Ačkoliv úředník není oprávněn jednat v zájmu zákona nebo institucí a na podporu své žaloby na neplatnost může uvádět pouze důvody, které se ho osobně týkají, k tomu, aby byl důvod vycházející z tvrzené nezákonnosti považován za osobní důvod, stačí, aby tvrzená nezákonnost měla důsledky pro jeho právní postavení.

(viz bod 63)

Odkazy:

Soud pro veřejnou službu: 23. ledna 2007, Chassagne v. Komise, F-43/05, bod 100

7. Ačkoli hodnotící zpráva představuje nezbytný prvek posouzení vždy, když se zohledňuje služební postup úředníka za účelem přijetí rozhodnutí o jeho povýšení, článek 43 služebního řádu stanovuje povinnost vypracovat hodnotící zprávu pouze každé dva roky. Služební řád tím, že nestanovuje, že povyšování musí mít tutéž pravidelnost jako hodnocení, nevylučuje, že může být rozhodnuto o povýšení, aniž by orgán oprávněný ke jmenování disponoval nejnovější hodnotící zprávou.

Vzhledem k tomu, že ani služební řád, ani vnitřní pravidla orgánu neukládají povinnost synchronizace mezi hodnotícím a povyšovacím obdobím a administrativa disponuje širokou posuzovací pravomocí při organizaci řízení o povýšení, a i když je žádoucí, aby se administrativa snažila disponovat nejnovějšími hodnotícími zprávami za účelem rozhodování o povýšení, výjimečné nezohlednění takovýchto zpráv nepředstavuje protiprávnost, zejména v případě, pokud bylo se všemi úředníky, kteří mohou být povýšeni, zacházeno stejně.

To platí tím spíše, pokud neexistence hodnotící zprávy vyplývá z obvyklého průběhu hodnotícího postupu. Protože jmenování úředníka může nastat podle potřeb služby nezávisle na datu začátku hodnoceného období v rámci hodnocení, nelze se vyhnout tomu, že nově jmenovaní úředníci budou hodnoceni za kratší období, než jaké bylo zohledněno v rámci hodnocení jejich kolegů.

(viz body 64 až 67)

Odkazy:

Soudní dvůr: 17. prosince 1992, Moritz v. Komise, C-68/91, bod 16

Soud prvního stupně: 15. listopadu 2001, Sebastiani v. Komise, T-194/99, body 45, 46 a 49

8. Ačkoli orgán oprávněný ke jmenování není povinen uvést v rozhodnutích o nepovýšení odůvodnění těchto rozhodnutí, je naopak povinen takové odůvodnění poskytnout ve stadiu zamítnutí stížnosti nepovýšeného uchazeče.

Rozsah povinnosti odůvodnění musí být posuzován v závislosti na konkrétních okolnostech, zejména na obsahu aktu, na povaze uplatňovaných důvodů a na zájmu na získání vysvětlení, který ten, jemuž je akt určen, může mít. Pokud tedy jde o odůvodnění rozhodnutí přijatého v rámci řízení týkajícího se

velkého počtu osob, jakým je řízení o povýšení, nelze od orgánu oprávněného ke jmenování vyžadovat, aby zdůvodnil své rozhodnutí při zamítnutí stížnosti nad rámec důvodů uvedených v této stížnosti, zejména aby vysvětlil, z jakých důvodů každý z úředníků, kteří mohou být povýšeni, měl větší zásluhy, než jsou zásluhy autora stížnosti.

(viz body 71 a 75)

Odkazy:

Soud prvního stupně: 26. ledna 1995, Pierrat v. Soudní dvůr, T-60/94, body 31 a 32; 11. června 1996, Anacoreta Correia v. Komise, T-118/95, bod 82; 27. dubna 1999, Thinus v. Komise, T-283/97, bod 73; 25. října 2005, Salazar Brier v. Komise, T-83/03, bod 78; 23. listopadu 2006, Lavagnoli v. Komise, T-422/04, bod 69

Soud pro veřejnou službu: 8. října 2008, Barbin v. Parlament, F-81/07, bod 27